

der extraorbitaire Forhold endogsaa gaae over til en meget indgribende Tvang. Men er nu ikke Grundlaget for ethvert Tilshyn med de epidemiske og smitsomme Sygdomme netop det, at der rundt omkring i Landet findes Læger, som forstaae sig paa disse Sygdomme, og at det væsentligt kun er netop disse Personer, som have dermed at gjøre? Skal det da være en nødvendig Følge af Friheden, at man skal tilintetgjøre dette Grundlag? Sundhedspolitiet forbyder, at man maa forhandle visse Levnetsmidler; i visse Tilfælde er det endog tilladt at consistere dem. Denne Indstrækning i Traffiken finder man rigtig, men indstrænge Kvassalvertraffiken — nei, det tør man ikke. — Man vil maaskee sige, at jeg sætter i Lusten; thi Udvalgets Fleertal er jo heller ikke venlig stemt imod Kvassalverne; naar det vil give Kvassalvernæringen fri, er det netop, fordi det derved vil undertrykke Kvassalvernæringen. Det er af den Mening, at den nærværende Straffelov har vist sig utilstrækkelig til at undertrykke Kvassalveriet, og derfor mener det, at man maa gjøre Forsøg, om ikke Straffrihed kunde have en bedre Virkning. Ja, det er jo ganske naturligt, at Kvassalverlovgivningen bliver overtraadt, ligesom enhver Politilov bliver overtraadt. Naar en Politilov aldrig blev overtraadt, kunde det vel være, at man kunde sige, at det var Bevist for, at der ikke var nogen Tendens hos Folket til denne Overtrædelse, og at en saadan Politilov derfor var overflødig. Naturligvis vil der altid være Folk, som ikke tage i Betænkning at søge deres Fordeel ad ulovlige Veie, men heldigvis er det dog et ringe Mindretal; om den allerførste Deel af Befolkningen maa man dog sige, at, naar den søger en Levevei, vælger den mellem de Næringsveie, som ere lovlige, og tænker ikke paa at kaste sig ind paa Leveveie, hvorved den vilde komme i Collision med Straffeloven. Troer man da, at det vil have Indflydelse til at formindste Concurrencen til en Levevei, at man fra ulovlig vil gjøre den til lovlig? Man maa dog ikke glemme, at ved en Straffelov er det Vigtigste egentlig den moralske Virkning, som den udøver, at det ikke kommer an paa, om alle Skyldige blive straffede, men at det, det kommer an paa, er, at der en almindelig Beridsthed i

Folket om, at det ved at foretage sig de Handlinger, som Straffeloven forbyder, forlader Lovlighedens Veie og udsætter sig for at komme i Collision med Straffeloven. Nei, efter min Mening kunne ingen Andre fornødtigvis være tilfredse med denne Lov end de, som mene, at Kvassalverne og Læger i Grunden ere lige gode, at det er noget aldeles ligegyldigt, om de, der give sig af med at curere for Sygdomme, ere oplærte dertil eller ikke, og at den, der ikke kjenner det Mindste til den menneskelige Organisme, kommer ligesaa vidt ved at fuffe derpaa som den, der har gjort denne Organisme til Gjenstand for et langt og grundigt Studium. De, som ere af denne Mening, og som derfor med Fornøielse hde deres Bistand til at undergrave det, som vi, der ere af modsat Mening, hidtil have glædet os ved, at der her i Landet er en dygtig og bannet Lægestand, som er anerkjendt for forholdsviis at staae paa et høit Standpunkt, de kunne maaskee nok ad denne Veie faae deres Maal naaet. — Med Hensyn til Lægestandens Stilling her i Landet maa man dog vistnok, naar man betragter de virkelige, faktiskke Forhold, erkjende, at den ikke hører til de Classer, der just ere saa overordentlig fortræffelig lønede, navnlig naar man tager Hensyn til det overordentlige Besvær, hvormed Lægevidenskabens Udøvelse er forbunden, og den lange Forberedelse, den nu kræver. Hvor naturligt vil det da ikke være, om Mange, naar en Mulighed aabnes derfor, vilde søge at forforte denne Forberedelse, forat kunne komme til at nedsætte sig saa snart som muligt, og at selv de, som ellers gjerne vilde have gjort et grundigt Studium, blive revne med af Strømmen for ikke at komme bagefter? Og er det ikke i højeste Grad sandsynligt, saaledes som Sundhedscollegiet udtaler i den Betænkning, der er bleven Thinget forelagt, at ogsaa en Mængde Apothekerlærlinge og Materialistlærlinge vilde finde det hensigtsmæssigt at staae ind paa denne Næringsvei, ligesom mange Andre, som ellers ikke vilde falde derpaa, nu vilde finde det beqvemt at give sig af dermed, om ikke som Hovednæringsvei saa dog som Binæringsvei? Og troer man, at der, naar Forholdene udvikle sig paa den Maade, her i vort lille Land vil være den Opmuntring tilstede, som maa ansees nød-